

ТОДОР БИЛЧЕВ

СВЕТАТА ТРОИЦА ЧОВЕК

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора или на издателство gabriell-e-lit.

© Тодор Билчев, автор, 2020
© Габриела Цанева, послеслов, 2020
© Габриела Цанева, корица, 2020
© Издателство gabriell-e-lit, 2020
ISBN 978-619-7520-42-2

ТОДОР БИЛЧЕВ

СВЕТАТА ТРОИЦА ЧОВЕК

Издателство

gabriel - e - lit

София, 2020

Многоуважаеми Читателю!

Кой си? Които и да си. Къде си? Където и да си. Какво си? Каквото и да си. Но, сигурен съм, че Ти Си Човек! И не само! Защото у тебе изначално е пръсната Божията искра, а, пребивайки с нея на земята като човек, ти непременно носиш и Божията любов, към която се стремиш, дори и когато я срещнеш на земята. Казано накратко, ти си онова триединно същество – Отец, Син и Дух, но не в небесата, а тук, на земята. Защото само ти можеш да се докосваш до мъдростта на Ощеца си, пресъздавайки и всеки ден съпреживявайки природните феномени изгрев, залез, ноц, ден, слънце и звезди, дъжд и сняг, и още толкова различни множества. И само ти, от Бог създаден, но роден от майка, знаеш що е майчина любов и колко страстите човешки могат да убият човешкото у всеки. Но, отърсвайки се от тях, само ти можеш и успявай да достигнеш до Божествената любов, с която Бог дойде на земята в образа на единствения Си Син и, като победи смъртта с Неговото Възкресение, спаси човечеството за Вечността.

Именно поради всичките тези причини назовах настоящата си книга Светата Троица Човек, като в трите нейни глави – Кой, Къде и Какво е човекът, се помъчих с поетичното слово да ви покажа земните измерения на човешкото триединство на земята. Доколко съм успял, оттук нататък само вие можете и, убеден съм, вярно и точно ще отсечете.

Приятно четене!

Авторът

ПЪРВА ЧАСТ

КОЙ Е ЧОВЕКЪТ

КОЙ Е ЧОВЕКЪТ ?

Създаден от Господ, от майка роден,
дали на земята е светлият ден?
В полето, дали, зелена тревичка?
Или на небето светла звездичка?

Човекът това е. Друго. И всичко.
Той нещо голямо е. И мъни/чко.
На лъч в небесата го виждаш качен.
Умира и ражда се пак, прероден.

Дошъл е отдавна, но не е вечен.
Човек се зове, но е безчовечен.
Че зло със добро се в него боричкат.
И първи да бъдат искат всичките..

Но само тъга има в торбичките,
що окачи си той под очичките.
И кой е човекът – въпрос нерешен,
човек ще задава човеку вес ден...

11.06.2020 г. 17.57 ч.

Русе

КАПКИ ОТ МЕЧТИ

Капчици дъждовни,
нежели греховни,
вий над нас валите,
а кога ще спите?

И кога мечтите
ще осъществите?
Тези, за които
капките броите?

24.12.2019 г. 18.59 ч.
Обретеник

СВЕТУЛКА ПРЕЗ ДЕНЯ

Денят превзема сигурно нощта.
И се катери по мечтите ни.
Ще блесне в тъмната ѝ част луна.
Ще се занижат светли дните ни.

Една светулка само през деня
ще свети, без да забележат я.
Светулката е твоята душа,
в нощта, която звездно засия.

13.01.2020 г. 17.17 ч.

Русе - Жълто

НАДЕЖДА ОТ ЛУННА КЪДЕЛЯ

От лунна къделя заприда ношта,
върху златно вретено, прежда за път.
С гранче надежда, че ще дойде денят
тръгва си, върху месец, като звезда.

По тънката нишка на Млечния път,
по следа от изгоряла звезда ли,
по селската прашна пътека, или,
с прежда лунна изплетен, идва денят.

А на месечинката от рогата,
сега, слиза, и се тук настаниява.
Все по-светло във душите ни става.
Изгрява в сърцата ни светлината.

Докогато в небето нова луна
не изпълни тъмнината с надежда
и нов ден изплете от лунена прежда,
а земята заблести във светлина.

13.01.2020 г. 19.19 ч.

Русе

ВЯТЪР РАБОТА

Ето, вятърът бурен преде
на чепатото си вретено
тънки нишки от сиво небе,
с удоволствие забранено.

Разплетени облаци сбира,
с конци от звездите ги сплита.
А танца си бързац не спира,
звънкац на Пегас със копита.

Немирник е вятърът, знае.
Днес ще лудува, утре ще спре.
Все вятър е работа тая,
който се ражда...и ще умре...

31.01.2020 г. 13.55 ч.

Русе

ГЕРГЪОВСКА ЛЮЛКА

Ето я люлката, детска мечта.
Със нея летиш до край на света.
Дядо я върза под стара липа.
С люлката в звездните, бях, небеса.

Облаци пипах и даже звезди.
С нея си сбъдвах аз всички мечти.
Мама и тате ми викат: "Летиш!
Всички отдолу ще ги възхитиш!"

А аз не спирам, все се люлея.
Песни любовни в люлката пея.
Мога, докосвам, даже и Нея.
Люлката в люлка аз ще възпея!

Няма днес люлки, даже въжета.
Беше ни и липата отнета.
Вируси само скачат из Нета.
Още ли сме на тази планета?!...

1.02.2020 г. 5.55 ч.

Обретеник

БЯЛО ЩАСТИЕ

Бяла приказка сега
от небето заваля.
Скри се цялата земя
във сребриста тишина.

В снежни цветове изгря
и душата разцъфтя.
С бели клонки избуя.
Сбъдна се една мечта.

Сняг вали, вали, вали.
Цели нощи, цели дни.
Ти до мене си, нали?
Щастие, не си ли ти?!

6.02.2020 г. 15.59 ч.

(4° С + 65 см сняг, който отдавна спря да вали)

Русе

ДА БЪДЕ ДЕН

Златният сърп на луната
на нощта срязва косата.
На охлюв върху рогата,
шлъзва денят из росата.

Капчици лунна позлата
галят върха на тревата.
В тази минута тъй свята
стъпва денят на земята.

Няма я вече тъмата.
Грейва в небето дъгата.
Бисерна, капва сълзата.
Блесва денят и в душата.

18.02.2020 г. 6.51 ч.

Русе

РОСА ОТ СВЕЖО УТРО

Да те събужда сутринта луната,
що цяла нощ огрявала земята.
И слънчевият диск да се усмихва,
когато, рано, утрото притихва.

Пълзенето невинно на охлов чул,
сред звуците зелени на тревата,
и надеждата за щастие събул,
ти стъпваш вече бодро по земята.

С пламтящи бузи алена малинка
усмихва се сред храстите зелени.
Във тръпка виолетова капинка
с любов блести във цялата вселена.

И тръгваш бос в зелените пътеки
на щастieto и на красотата.
На тебе да прилича може всеки,
отпил на утро свежо от росата.

20.02.2020 г. 6.33 ч.

Русе

ЗВЪН КОКИЧЕН ПРОСИЯЛ

Раздухани от вятъра немирен,
камбанките кокичени звънтят.
И в този бяг към Вечността, неспирен,
сред звън кокичен, хората вървят.

Със звук пиринчен белите камбанки
разнасят словото за любовта.
И литват те по лунени седянки,
сред ласките сияйни на нощта.

А щом докоснат синевата звездна,
превръщат се във сребърни звезди.
И над разтворената лунна бездна,
в кокичен звън Вселената блести.

28.02.2020 г. 17.57 ч.

Обретеник

ПРОЛЕТ

Бял цветец се рони
от зелени клони.
Вятър от земята
духва го в полята.

Птиченце прелита
над върба превита.
А посред гората
вие се реката.

Слънце нежно грее.
Славей сладко пее.
Кукувица кука.
Пролетта е тука.

Пролет моя бяла,
слънцето довяла.
Вяра ти донесе.
И със тази песен.

9.03.2020 г. 13.13 ч.
Русе

ЩАСТИЕ КАТО ТЪГА

Една мечта от изгрева ми се усмихна.
Тъга неземна от мислите ми зазвънтя.
А гълъб сви гнездо в душата ми, притихна.
С капки сребърни във мен надежда заваля.

В едно очакване безкрайно се превърнах -
мечта, сребърната ми надежда да роди.
А гълъбът криле размаха, ме прегърна.
Като щастие тъгата тук се появи!

18.03.2020 г. 19.19 ч.

Русе - вкъщи

НАДЕЖДНО...

Библейски залез в неизразима тишина.
Сред тях човек – объркан, стреснат и уплашен.
Че не беше преживявал никога това
в живота си тъй кратък, сладък, грешен, страшен.

А залезът звънти. Вали и тишината.
Човек да радва се или тъжи, не знае.
Но слънцето угасва. Идва тъмнината.
Надеждно, някаква искра оттам витае...

23.03.2020 г. 19.33 ч.

Русе

СКУЛПТУРА

Със чук от болка и с длето от нежност,
от съвестта страданието вае
божествения лик на миг безбрежност,
излята по лицето на Безкрая.

Повдига клепки утрото да види
изсечения образ на човечност.
А слънцето преди да си отиде,
изплува от дъга самата Вечност.

25.03.2020 г. 14.37 ч. Благовещение
Русе – вкъщи заради положението

*„Страданието е като скулптор. С огромен чук бие, бие, бие
върху камъка, докато не извая прекрасна фигура”. – слова на
свещеник от Разлог във връзка с Благовещение – 25.03.2020 г.
12.19 ч. - БТВ. Те бяха повод за това стихотворение.*

ПРЕД ВЕЧНОСТТА С ПОКЛОН БЕЗСПОРЕН

И вали, вали. И вали.
Дъжд се сипе от небето.
Зад смълчаните стени
болка стича се в сърцето.

Сякаш цялата Вселена
сълзи днес за нас пролива.
И за тебе, и за мене.
Иска само да сме живи.

Че единствено такива
можем ний поклон да сторим
пред природата красива,
без за Вечност пак да спорим.

15.04.2020 г. 0.05 ч.

Русе

ПТИЧКАТА ЗВЕЗДА

Да гледаш как лукът пробива
кората черна на земята.
До него чесънът как свива
листа за своята битка свята.

Да виждаш пъпките как зреят
на дюлята и на лозата.
И звуци жизнени как греят
на тръните върху лицата.

Щурче опъва лък за песен.
А славей сладко му приглася.
Ликът на пъстроока есен
над тялото душа възнася.

Така дошъл във своето село,
не си ти, сякаш, на земята.
Звезда целува те по чело –
сестрица родна ти се смята.

И стъпил бос в гореща пепел,
измил нозете си с росата,
причастие така от Бога взел,
от Любовта и Красотата,

из звездните простори крачиш,
и вече си един от всички.
От радост как да не заплачеш,
че станал си звезда и...птичка?!...

17.04.2020 г. 20.03 ч. Обретеник 18.04.2020 г. 19.39 ч.

Обретеник 21.04.2020 г. 14.49 ч. Русе

СЪЛЗИ ВЪРХУ МЕЧТИ

Тихо и кротко, най-последно, вали.
Сипят се, сякаш, над мене сълзи.
Сиво небето. Дъгата мълчи.
Чакам душата да полети.

Чакам мечтите да станат съдби.
Да се превърнат в малки звезди.
Облакът свъсен над мене сумти.
Капят сълзи върху звездни мечти...

1.05.2020 г. 20.55 ч.

Обретеник

ОТ ЦЪФНАЛОТО ГРОЗДЕ СВОБОДА

На младо цъфнало грозде ухае.
Зачеват на виното аромата.
А нейде в небето птица чертае
най-новата дреха на тишината.

От кехлибарено грозде съшита
и бисерни сълзи роса в тревата,
тя, дрехата тази, даром добита,
за вечност от днес краси синевата.

И вино потича в миг към земята.
На самотата се пръска сърцето.
Тъй цъфнало грозде със свободата
може да ни дари...от Висинето...

17.05.2020 г. 13.33 ч.

Обретеник

С ВЪЗДИШКА ОТ МОРЕ В СЪРЦЕТО

Блести морето, сякаш в огледало
замисленото слънце се е спряло.
Смокинята край плажа се ветрее.
На тънка струна в нея птичка пее.

А лятото събира в златни снопи
редуващи се дрезгави синкопи.
Надеждата за пролет не умира,
дори и зимата щом тука спира.

Солта на Царево е в мен попила.
В гърдите ми е вляла нова сила.
Със Царево си тръгвам от морето.
С въздишка посиняла сол в сърцето.

19.05.2020 г. 12.21 ч.

Русе

КАПЧИЦА ГЕРГЬОВСКО АГНЕ

В очакване на пролетния дъжд,
изпече като в пещ земята май,
Не цъфна даже цъфналата ръж.
Но никой туй не иска да признай.

В коритото на спомена сега
издирвам капчица дъждовна аз.
И златна казват тя, че е била,
с гергьовско агне щом дошла при нас.

20.05.2020 г. 7.17 ч.

Русе

НА БАЙРАКА СВРАКА

Кацна сврака на байрака,
се провикна и закряка:
“Аз съм ваша важна кака!”
И със човката затрака.

А отсреща две врабчета,
две разрошени момчета,
скачаха като козлета
и събраха цяла чета.

Те над сврака връхлетяха,
хубаво я окълваха.
И изяла тъй пердаха,
свраката криле размаха.

От байрака тя отлитна
в срещната градинка китна.
Там магарето я ритна
и, ревейки я попита:

“Ти, бе, сврако горделива,
виждаш, че не ти отива
със врабчета да се сбиваш,
що не ходиш да почиваш?”.

А пък свраката тогава
тръсва човка и запява:
“Аз съм сврака най-такава!
Кой със мен ще се задява?!”

И, навирила опашка,
взела клоните да лашка.
А едно момче със прашка
я промуши, като с шашка.

Няма сврака на байрака.
Само долу котарака
влачи я за двата крака...
Тъй завършва,... който кряка...

21.05.2020 г. 14.23 ч.

Русе

НАКАЗАНАТА ПРОЛЕТНА НАДЕЖДА

В бяла рокля и зелени пантофи,
тази пролет пак ласкаво зашумя.
Мина ниско над лехите с картофи,
после с вятъра весел танц завъртя.

Птиче ято, като хала се спусна
към слънчевите разпилени зрънца.
Къдраво бяло цветче се откъсна
от тънкостволата, на дюля, снага.

Бели калпаци дървета зелени
вредом нахлупиха мълчешком тука.
Буйна вода във реката се пени.
Из букака кукувища закука.

Посред заспалото пладне се плези,
белозъба, усмивката на бреза.
А слънцето, току-що да залезе,
дави се в покрайселската ни река.

Бяла пролет със пантофки зелени.
Късна есен със зачервени очи.
Кой пролетта ми в несбъднато време
обърна, и...в несподелени мечти?!...

Кой есента ми наказва със зима?
Всичко тъй бързо през времето мина.
Нищо не даде ми, всичко ми взима.
Даже и надеждата си замина...

3.06.2020 г. 14.59 ч.

Русе

СКЪПОЦЕНЕН ДОМ ОТКЛЮЧЕН

Той има ключ, врата за ключа, даже дом.
Но човек е на земята най-бездомен.
Че от този свят, за него тъй огромен,
във душа не беше приютит ни спомен.

Той има дом, врата за ключ и даже ключ.
Ала този дом е винаги отключен.
Тъй, както никога не е заключвана
душата на поета – човек тъй скучен...

Той има ключ и дом с отключена врата.
Богатствата си носи в своята душа.
Оттам крадец, във кръв с изцапана ръка,
не може скъпоценностите му обра.

18.06.2020 г. 11.59 ч.

Русе

ВТОРА ЧАСТ

КЪДЕ Е ЧОВЕКЪТ?

КЪДЕ Е ЧОВЕКЪТ?

Не плаши го буря засятото семе.
Когато поникне, за него е страшно.
Че можеш от вейката всичко да вземеш.
Но пази го майка-земята. Прекрасно.

Така е със всичко, догдето е семе.
Но щом се роди, порасте и узрее,
и майка не може във скут да го вземе,
умира плодът. А човекът къде е?!...

1.01.2020 г. 13.13 ч.

Обретеник

ТИШИНА СЛЕД МАМА

Тишината само остана
след твойто отсъствие, мамо.
Откогато тебе те няма,
само мъка тук е голяма.

Тишината бавно убива
и това, кое не загива.
Красотата бързо се скрива
в листо на парлива коприва.

Пустинно е тихо в душата.
В очите намира сълзата.
Отново целувам ръката
на Майката, скъпа и свята.

И бавно по пътя пътувам,
по който аз тебе сънувам.
Не спирам и все ще тъгувам,
без майка, догде съществувам...

6.01.2020 г. 18.19 ч., Йордановден

7.01.2020 г. 7.07 ч., Ивановден

Русе

ВЕЧНАТА МАЙКА, НАШАТА

Ти такава майка не познаваш, никой не знае.
Тя е само, която с душа заприда надежда.
На изсухано майчино мляко цяла ухае.
А пред лика ѝ Вселената главата си свежда.

Молитва, сълза, нежност, крило и живот, да, тя е.
А болките, всичките, са нейни любими деца.
Тя е, която кара душата Дух да желае.
А човеците назовава с имена на цветя.

Тя минало няма. Ни настояще. Ни бъдеще.
И нито със име е назовавана досега.
Замръква, осъмва, наричат я кой както си ще.
Но наша Майка остава си тя и във Вечността.

26.02.2020 г. 9.59 ч.

Русе

УДАВНИК В КЛЕТКА

Ти още приятел се наричаш.
Че аз от сърцето си не трия
туй, което веднъж съм обичал,
даже змия в душата да крия.

Вените бавно пълни кръвта ми.
Лунният блясък грее в очите.
А дали дори чак до смъртта ми
нощите ще ми пълниш...и дните?

Черно предателство с нежни очи
опустоши ни бавно душите.
Искаше или не искаше ти
срина порива, уби мечтите.

А така дълбоко в мен морето
за устоите на вярност бдеше.
Но със черна ласка, от сърцето
ти изтрыгна туй, що в мен блестеше.

Похот тленна Дух висок примами.
Сребърниците постави в сметка.
В мен морето няма да измамиш
ти, удавник, скрил се даже в клетка...

18.03.2020 г. 0.55 ч.

Русе

ВЪЗКРЕСЯВАНЕ

Аз към кацналите звуци не летя.
Не целувам морски възвишения.
Тичащи пегаси с ласо не ловя.
Не желая от зло извинение.

С тъничката струнка на щурче в трева
искам да докосна нечие сърце.
С лъч да ме целуне някоя душа.
Да се възкреся в усмивка на дете.

1.05.2020 г. 7.39 ч.

Обретеник

НОТАТА ДА ДИШАШ

Светът и без поезия си съществува.
И тъй прекрасен, даже без да се описва.
Откакто е създаден, тъй светът векува.
Кому ли трябва и в живота да се вписва?

Но не в дебелите тефтери на живота
поета, още жив, ще можеш да опишеш.
Поетът е откраднатата тази нота,
която пееш, още можеш ли да дишаш.

10.05.2020 г. 20.13 ч.

Обретеник

ОТ ЗВУК НАМЕРЕНАТА ТИШИНА

С два прозореца, като с две очи,
стаите баща ми изградил е.
Мама, за да може да ни следи,
някой от двамата щом сгрешил е.

Празни са стаите днес. Само аз
гледам света, но нищо не виждам.
Тихо и пусто. Студено и мраз.
Аз тишина в душата зазиждам.

За да има дори и тогава,
тя, когато се пръсне от мъка.
И, когато, макар и такава,
някой от звук дори ще измъкне.

11.05.2020 г. 20.59 ч.

Обретеник

ЗА СВЕТЛИНАТА НА ДУШАТА

Не ще се върна вече в първите редици,
несбъднати, да защитавам, политици.
А като камертон ще меря точно звука,
от който дебне те провал или сполука.

И като дъвен, мъдър цар, по броеници,
ще изброя в короната си аз звездици.
Но няма да се радвам пак на светлината.
Защото знам – тя вечна само е в душата!...

11.05.2020 г. 20.59 ч.

Обретеник

ЛОЗА НА РАДОСТТА

Как лудо и алчно ластарите раснат.
Ресата как влюбени устни разтваря.
Със тях за целувка Бог да докосне.
За виното руйно да си поговорят.

Че време дошло е навред по земята
за раждане ново, за обич и слава.
Така е щастлива сега и лозата.
Тя майка е пак. И...далеч от забрава...

Но момъкът, дето я кърши и пръска,
и жално и тъжно край нея въздиша,
той сам е останал, без майка и близки,
се радва със нея и...стихове пише...

12.05.2020 г. 13.55 ч.

Обретеник

БЕЗ МАМА

Годините текат
И времето лети.
Не могат да се спрат.
Без тебе все боли.

17.05.2020 г. 6.29 ч.

Обретеник

ЗВЪН ОТ СЪЛЗИ НА ДЕТЕ

Животът се търкулна като питка,
омесена от майчини ръце.
И от пещта на детството излитна
в окървавено-звездното небе.

Остана само майчината песен,
творена с Дух, с душа и със сърце.
И нежен звън, от Висини донесен,
отронен от сълзица на дете.

25.05.2020 г. 4.55 ч.

Обретеник

РАЗПЯТИЕ

Само срутени кумири
днес във нозете ми лежат.
По балконските простири
все кърпени души висят.

Племето не се отърсва
от робската си същина.
Ни разпопва, ни покръства
страдащата своя душа.

27.05.2020 г. 11.41 ч.

Русе

(8.05.2020 г. 11.53 ч.

Обретеник – тогава е започнато)

НА НЕЗЕМНАТА ВЕЧНОСТ ОБРЕЧЕНИ

Всеки идва на тази земя
със мечта, че тук ще остане.
И изграждат Духа му така –
истина лъжата да стане.

С малки победи, не без борби –
на всекиму според таланта,
все нагоре човекът върви –
на всекиго според гаранта.

В пусти мечти, в празни надежди
крачи човекът само напред.
И тъй си живота нарежда –
всичко негово да е наред.

Но забравя или не знае,
че няма как тук да е вечен.
На земята е да мечтае.
А за другото...е обречен...

28.05.2020 г. 17.47 ч.

Русе

ХРИСТОС БОТЕВ – ИМЕТО НА САМОЖЕРТВАТА

Ти, който падна в бой за свобода,
и за родина, и за народа,
за тебе днеска песни не пеят,
на поход ходят, сирени вият.

Твоята жертва туй ли заслужи –
името ти да търси съдружник?!
Не ще се възпра, докато Христо
не зове се Христос, тук, на чисто.

Че пръскат мяса и по скалите,
и гарваните, а и орлите.
Не ще докосне само душата
името ти – звезда в синевата.

Че като Него свърши на Кръста.
Но без молитва и без да възкръсваш.
Ти просто падна в бой за свобода,
И за родина, и за народа...

2.06.2020 г. 19.19 ч.

Русе

ЧЕРЕШОВА ЗАДУШНИЦА – ЖИВОТ И СЛЕД СВЕТА

На мойто село днеска е задушница.
Черешова. В петък само тук я правят.
Подават за всяка Божия душица.
И пред Бога живи с мъртви се изправят.

Че живи всички са за Него. И едно.
Нали за нас и с нас Той победи смъртта?
Задушница била е вечно тържество
на живота неумиращ...И след света...

5.06.2020 г. 8.23 ч.
Русе

МЪДРОСТТА НА СВОБОДАТА В САМОТА

Желае всеки свобода.
Но няма я без самота.
Не стихва лудата игра
на живота жив със смъртта.

И чак, когато в самота
на свобода и красота
лика съзреш през старостта,
ти стигнал си до мъдростта.

5.06.2020 г. 20.59 ч.

Обретеник

БЛАГОПРИЛИЧИЕТО НА МЪДРОСТТА

Със седефени лунни пантофки
и със трънен венец на главата,
мъдростта, тази приказка ловка,
стъпва кокетно днес на земята.

Ала дали тя мъдрост ни дава?
И слава? И благополучие?
Или отново ни заблуждава -
със своето благоприличие?...

10.06.2020 г. 18.01 ч.

Русе

РАЛИЦИ НА ЛЮБОВТА

*Като оназ вечерница в небото,
една бе в село Ралица девойка.*

Ралица - П. П. Славейков

Дивна ралица е нацфтяла
в края на зелената поляна.
Ралица мома се тука спряла,
седнала при ралица засмяна.

Двете, тези, мамини детенца,
с радост се прегърнали, чудесна.
Двете, тези, Божии цветенца,
засияли със любов, небесна.

Ралица на ралица говори,
Иво, пита, мина ли оттука?
Ралица на Рали отговори:
Мина, мен откъсна за сполука.

И за тебе дълго ме разпитва.
Каза ми, че много те обича.
Двете се прегръщат и политват...
Долу, след тях, гледат,... Иво тича...

18.06.2020 г. 12.47 ч.

Русе

ТРЕТА ЧАСТ

КАКВО Е ЧОВЕКЪТ?

КАКВО Е ЧОВЕКЪТ ?

Създаден от Господ, от майка роден,
какво е човекът, се пита безспир.
Нима не изгрява със светлия ден?
Или не препуска в зелената шир

на звезден пегас, размахал крилетете?
Нима не изплува от тъмната нощ
със капки от кръв, ранен във сърцето,
съдбовно, от остър приятелски нож?

Дали не целува, като последно,
рубинните устни на своя любим?
Или пък животно е, неугледно,
човекът, единствен, на Господа син?

Комуто и Бог дари с любовта си?
И него научи как се обича?
Но злоба развѣди той във гърдта си.
И стана от Господ много различен.

Какво е човек, и днеска се пита.
С върхове от обич той е планина,
но от мълнии на злото разбита.
Такъв човек е. С добрата си душа...

12.06.2020 г. 8.33 ч.

Русе

ДИВА ЛЮБОВ

Сякаш вино пенливо,
сякаш върла ракия,
любовта ми е дива
и на капки я пия.

Но и тъй ме опива
и през нощите буди.
Тя дали самодива
не е, аз все се чудя?!

Любовта ми пенлива,
като вино искряща.
Любовта ми е жива,
като въглен горяща.

Любовта ми красива,
но от болка кървяща,
от мен не си отива,
ала все се завръща.

Дали с върла ракия
и с разпенено вино
любовта ще открия?...
Или всичко е кино?...

10.01.2020 г. 12.51 ч.
Русе

МОРЕ ОТ ЛЮБОВ

Морето е мастилено петно,
капнало в душата на земята.
От него си отивам, все едно,
че на Господа съм бил в колата.

А, сякаш ме разбрало, то реве
с устните солени на вълните,
при него да се върна ме зове,
заедно да си завършим дните.

В мастилницата му топя перо.
На пясъка изписвам на листа:
Море, ще те обичам вечно, но
не сме ний с тебе двама Вечността!...

22.01.2020 г. 17.55 ч.

Русе - Жълтото

С ОЧИТЕ НА ПЛАЧА

Не, не си ти!

Г. Цанева

Не, аз съм, но само че ти
числата във своята душа
не можеш така нареди
с моите неизвестни числа.

Че всеки миг се променям,
макар да съм същ и един.
За друг аз себе не сменям.
И винаги съм си самин.

Така ме търси, намери.
Трудна е тази задача.
До мене се стига с очи,
които винаги плачат...

Ала нека тези очи
да скрият за тебе здрача.
Докосни ме и остави...
за мене да се наплача...

25.01.2020 г. 20.47 ч.

Обретеник

ДОКОСВАНЕ

Аз във нощите звездни не спах,
тебе търсих, намерих, избрах.
А, когато дойде сутринта,
тука, че бях нима не разбра?

Взрял се в твоите небесни очи,
и плуващ във косите-вълни,
аз към мечти сияйни летях,
щом тъй до тебе най-близко бях.

Зимата нека вее отвън.
Ние сме двама в най-сладък сън.
На твоите очи от небето,
жаравата лумва в сърцето.

Будим се в нощ теменужена.
Утрото срещаме сгушени.
Ти – Богинята на любовта.
Аз – единствен Бог на мъдростта.

30.01.2020 г. 20.29 ч.

Русе

ЛЮБОВ БЕЗКОНЕЧНА

С крехка надежда от вяра,
днес любовта тук е спряла.
Иска ги днес тя, поете,
да ги отнеме и двете.

И вяра с надежда, в любов,
с миг се обръщат, готови.
Тъй любовта става вечна,
паметна и безконечна.

24.03.2020 г. 13.15 ч.

Русе

НОВАТА ЗЕМЯ

Дух с душа, дошло е време,
заедно в любов да бъдат.
А от дивното им семе,
светли хора да покълнат.

Само с любовта в душата,
със надежда и със вяра,
ще се промени земята,
грешен път дотук вървяла.

24.03.2020 г. 14.19 ч.

Русе

Неволно тук изписах 3030 г.

А дали наистина и тогава ще мога да пиша тези слова?!...

НАДЕЖДА, ВЯРА И ЛЮБОВ - ПОКЛОН

*...моята вяра,
че утре ще бъде
живота по-хубав,
живота по-мъдър?*

Н. Й. Вапцаров

С отворени за любовта души,
зовем надеждата и вярата.
И чужди на богатства и пари,
на земното ни дирим мярата.

А тя къде е във туй зло време?
Дали не я отнесе алчността?
Златозърното човешко семе,
дали не го изяде подлостта?

Пропити с пошлост и безсилие,
дали затуй сега пък хората
за Бог посочиха насилие
и сила стана им опората?

Но без любов е слабост силата.
Без вяра и надежда е погром.
Затуй с надеждата и с вярата,
сторете и на любовта поклон.

23.04.2020 г. 11.21 ч.

Русе

СЛЪНЦЕТО НА ВЯРАТА

...моята вяра,
че утре ще бъде
живота по-хубав,
живота по-мъдър?

Н. Й. Вапцаров

С крехка надежда от вяра,
днес любовта тук е спряла.
Иска ги днес тя, поете,
да ги отнеме и двете.

И вяра с надежда, в любов,
с миг се обръщат, готови.
Тъй любовта става вечна,
паметна и безконечна.

А вярата от душата
за Вечност вече се смята.
Твоята вяра, поете,
днес като слънцето свети!...

23.04.2020 г. 11.49 ч.

Русе

СЛЪНЧЕВИ ЗАЙЧЕТА

...моята вяра,
че утре ще бъде
живота по-хубав,
живота по-мъдър?

Н. Й. Ванцаров

С вяра и надежда
всеки се зарежда.
Ала без любов те са само слово.
В утрото сънливо
зайчето игриво,
то за любовта също е готово.

А, когато мръкне,
мрак над нас се смъкне,
вярата, надеждата и любовта
път напред чертаят,
там, къде играят
зайчета от слънце... чак до сутринта...

24.04.2020 г. 11.01 ч.

Русе

С МОРЕ ЛЮБОВ В СЪРЦЕТО

На корабите мачтите белеят –
две щипки сол в чорбата на морето.
И сякаш буца ледена в сърцето,
надеждите за път далечен тлеят.

Морето винаги е бурно в тебе.
За път обратен мисли неспокойни
не биха би/ли твоите пробойни.
Обязден, на вълните, ти си гребен.

И щом с море в сърцето пак заплуваш
над облаци, вълните и мечтите,
то сигурен бъди, ще дойдат дните,
с любов и ти, когато ще ликуваш!...

14.05.2020 г. 16.09 ч.

Русе – в трамвай № 2 –

спирки Н. Киров – Трета поликлиника

ДА ОТГЛЕДАШ СВЕТОСТТА

Батерията ти, когато падне
и тръгнат към проваляне нещата,
не чакай утрото да стане пладне
и вятър да отвори ти вратата,

а сам в нощта развързвай сетивата
на любовта, на вяра и надежда.
Светец така тук няма да те смятат.
Но светостта тъй само се отглежда.

19.05.2020 г. 19.59 ч.

Руссе

НОВИЯТ ЧОВЕК

В зеленото око на океана
мастилено кълбо от мисли спи.
От дъното надигна се и стана,
желание човек да се роди.

Във истина дали ще се превърне
такава мисъл, от нищо дошла?
Човекът нов любовта да прегърне
на тази тъй зла, но дивна земя?!...

24.05.2020 г. 19.39 ч.

Обретеник

СЛЕДНОЩНО ЩАСТИЕ

Щурчето опъна
най-гънката струна.
Нощта се препъна
в заспала горуна.

А охлюв се шмугна
под храсти бодливи.
Зората премигна
зад облаци сиви.

Денят пак се вдигна –
за мъртви и живи.
Жената си тръгна...
И бяха щастливи...

27.05.2020 г. 9.35 ч.

Русе

(8.05.2020 г. 20.43 ч.

Обретеник – тогава е започнато)

ЧАКАЩАТА ЖУЛИЕТА

Не стихва болката от хвърлените думи.
Като оловен облак висят над душата
слова, кои убиват те като куршуми,
забили се дълбоко вътре във сърцата.

И само на надеждата в дрезгавия глас
ти търсиш, искаш, можеш, даже и намираш
без думи как да стигнеш правилно до нас,
дори словата си да трябва да подбираш.

И, оседлал на Словото пегаса верен,
захвърлил даже Росинант във буренака,
пристигаш на площада в някой ден неделен...
и виждаш там...как Жулиета те очаква...

4.06.2020 г. 15.39 ч.

Русе

СЛЯПА ЛЮБОВ

Разумът мисли, а знае душата.
Но не казват любовта ми къде е.
С късния влак, на пресрочена дата,
в утро мъгливо, тя все ще изгрее.

Само душата и светлият разум
липсват от тази тъй чакана среща.
Че била любовта сляпа, безумна.
И от ум и душа се не усеща.

19.06.2020 г. 9.15 ч.

Русе

ТВОРЧЕСКА БИОГРАФИЯ

Тодор Билчев е роден на 18.04.1956 г. в Русе, но детските и юношеските му години преминават в с. Обретеник. Завършва „Българска филология” във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий” през 1981 г. От 1986 г. до днес работи в Държавен архив – Русе. Издал е 74, предимно документални и исторически, книги, между които „Филип Тотю – личност, дейност, документи” – 1990; „An Eastern orthodox Community During the Tansimat (Dokuments from a Register of the Bulgarian Society in Ruse. 1860 – 1872). Източноправославната общност по време на Танзимата (Документи от регистрите на Българската община в Русе. 1860 – 1872 г.)” - Токио, 1997; „Захари Стоянов – редактор и издател” – 1999; „Иваница Ангелов Иванов – съзаклятник и banker. Биографичен очерк.” – 2002; „Обретенският духовен хранител. 75 г. читалище “Хр. Ботев” – с. Обретеник, Русенско” – 2003; „Батин” – 2003; „Обретенският храм на просветата. 135 г. училище “П.Р.Славейков” – с. Обретеник, Русенско” – 2005; „Епископ Андрей Велички – митрополит Андрей Нюйорски. 1928 – 1972 г.” - 2007; „Варненски и Преславски Симеон. Биография.” - 2007; „55 г. Държавен архив – Русе (юбилеен сборник).” – 2007; „Добруджа и Ньойският договор. 1917 – 1919 г.” – 2009; „Обретенският духовен храм “Света Троица”” – 2010; „Поп Дошо” – 2010; „Хранител на памет и дух. 60 г. ДА – Русе” - 2012 „Духовни спомени. Иван Коларов. Кънчо Бакалов” – 2014; „Цанка Илиева – спомен и реалност за Обретеник” - 2014; „Горно Абланово” – 2014 и др. Публикувал е над 100 научни съобщения, над 2000 научнопопулярни статии в специализирани научни издания, местни и централни вестници и списания, а също така множество стихотворения и няколко разказа във вестниците „Дунавска правда”, „Любородие”, „Златаришки пламък”, „Форум”, „Дума”, „Ретро”, „Трета възраст”, „Минаха години”, „Клуб 100”, „Златна възраст”, „Стършел”, сп. „Брод”, „Издател”, литературните сборници на русенския клон на Съюза на свободните писатели „Крайречни гласове” – 2017 г. и „Молитва” – 2018 г., алманах „Нова българска литература” – 2017 и 2018 г., антология на ССП „Графити” – 2018 г. и др. Носител на втора награда за очерк в конкурс на в. „Дунавски фар” – Русе от 13.07.1990 г. Лауреат на националната литературна награда „Светлоструй” за документалистика, връчена му на 18.05.1995 г. в с. Щръклево от поетите Йосиф Петров и Иван Цанев. Лауреат на Националния хумористичен конкурс “Вятърничави истории” - 2017 г. и 2018 г. със стихотворенията Винцето последно и Неелектронно, на Националния конкурс за християнска творба “Де е Витлеем?” – 2017 г. на Асоциацията за насърчаване на християнското художествено слово, където е удостоен с грамота за „открояваща се художествена творба” за стихотворенията му Светлина от Рая, Свята нощ и Новият Витлеем, на Шестия и Седмия международен национален конкурс за хумор и сатира „Голямата къща на мъдрите хора – Асеновград 2018 и

2019 г.” за стихотворенията "За прогонения от душите вълк" и "Разочарование" за 2018 г. и "Аб нихило ниhil фит – От нищото нищо не става", "Смях на гарван" и "Винцето добро от Рая" за 2019 г., на Втория национален конкурс "13 черни котки" – 2018 г. за стихотворението "Котешка любов", като целия раздел Поезия в изданията за конкурса Алманах е озаглавен със стих от неговото стихотворение – Че котка съм бил преди, подозирам и на Втория национален конкурс "Награда Лъчезар Станчев за поезия в сонет, 2019", Вършец. Носител на Втора награда от Националния литературен конкурс "140 г. от Освобождението на България от турско робство – София 2018 г." за книгата му "Поборникът Иваница Ангелов Иванов – писма, спомени, документи – 1863 – 1939 г." Носител на специалната награда за цялостно участие в конкурса "120 г. Славянско дружество" – София – 2019 г. Награден с юбилеен плакет и грамота от кмета на Община Борово д-р Иван Попов на 05.09.2009 г. „за написване историята на с. Батин и дългогодишна безкористна краеведческа дейност". Избран за почетен гражданин на Борово на 5.09.2014 г. заради книгите му за Г. Абланово, Батин и Обретеник и във връзка с 30-годишнината от обявяването на Борово за град. Избран за почетен член на читалище „Канев – Пробуда 1924" на 30.10.2014 г. за книгата му за Г. Абланово и по повод 90-годишнината на читалището. Избран за почетен член на читалище "Хр. Богев" – с. Обретеник, Русенско на 3.09.2018 г. във връзка с 90-годишнината на читалището и за цялостния принос на Т. Билчев за културното въздигане на родното му село. През 2015 г. издава първата си стихосбирка „Есенна жътва", на представянето на която на 30.11.2015 г. му е връчена грамота за ярко творческо присъствие от Русенския клон на Съюза на свободните писатели. От 6.01.2016 г. Т. Билчев официално е приет и вписан в сайта на Съюза на свободните писатели. През 2016 г. издава втора стихосбирка – „Празниците на Духа", трета – „Светлина в душата ми погледна" и четвърта – „Прашинки от Безкрая", а така също и задълбочените научни издания „Русе в стари снимки, документи и портрети" и „150 г. Русенска община – юбилейна изложба". През 2017 г. издава документалния сборник "Старозагорски митрополит Павел. Дневници. (1919 – 1940 г.)" и стихосбирките "Тъга по Вечност" и "С обич, Дух и тъга", а през 2018 г. документалния сборник "Поборникът Иваница Ангелов Иванов – писма, спомени, документи (1863 - 1939)" и стихосбирките "Слепите очи на тъмнината" и "Барабанът на живота". През 2019 г. излязоха стихосбирките му "Жажда за полет", "Къде си Господи, когато..." и "Във вечността на Ада", с което общият им брой стана 11, както и документалните сборници "Документални доказателства по дневниците на Старозагорски митрополит Павел (За периода 1924 – 1939 г.)" и "Документи за Ловеч и Ловешко, съхранявани във фондовете на Държавен архив – Русе.", Наскоро през 2020 г. излязоха дванадесетата му стихосбирка "Отвъд болката и красотата", тринадесетата "В мраз криле за полет" и четиринадесетата "Календар за Вечността", с което общият брой на издадените му книги стана 79. Тази е петнадесетата му стихосбирка и осемдесета книга.

БОЖЕСТВЕНОТО В СЪЩНОСТТА НА ПОЕТА

Отново чета и препрочитам новия поетичен ръкопис на Тодор Билчев – четвърти за тази високосна 2020 година! Огромната му продуктивност вече не ме смайва – човек свиква дори с необичайните неща, когато често ги среща...

С интерес и нетърпение очаквах тази нова стихосбирка, която почти бях прочела предварително, а някои от стихотворенията в нея дори бяхме публикували в сп. „Картини с думи и багри“.

Но истината е, че когато получих файла на електронната си поща инстинктивно понечих да го върна на автора... заради заглавието, което ме стресна с божествения си привкус.

Аз съм атеист, за мен е неестествено и непонятно образован човек от 21 век да търси и да намира обяснението за произхода на вселената, живота, разума и духа в свръхсили, още по-малко в митологията на традиционните религии.

Мигът на инстинктивното отмина: отворих „Светата троица човек“...

И още първият прочит, она бръснещ полет над думите, който като дрон събира информация за структурата на цялото, за общото между частите, за усещането, за посланието, за присъствието на лирическия „Аз“, за съотнасянето му към сплавта автор-читател, за..., прочитът, който отговаря на единствения важен въпрос в изкуството – има ли го, или го няма, ми припомни, че Тодор Билчев е майстор на заглавието и добре премерената реч...

С онова сетиво, което улавя нюансите на надделничното, надтленно-то, разбрах, че всъщност, заглавието ми харесва... защото въздига човека до божествените висоти... или поне слага равенство между човека и триединния бог на християнската религия!

Продължих да чета с нова нагласа; всяко следващо стихотворение, всяка следваща част-частица от цялостното внушение, които водеха към триумфа на човешките чувства, към емоцията на осъзнатата принадлежност към природата, към стихията и необята на творението и духа!

Изяща словесност и пишна образност, възвишение към свършената духовност, детайлно виждане в ежедневието, пръски от водопада на разтърсващи емоции и мощното, равно течение на овладяната метафоричност на преживяното...

Ще илюстрирам казаното с няколко шриxa:

*Животът се търкулна като питка,
омесена от майчини ръце.*

*И от пещта на детството излитна
в окървавено-звездното небе. /Звън от сълзи на дете/*

ИЛИ

Само срутени кумири
днес във нозете ми лежат.
По балконските простири
все кърпени души висят. /Разпятие/

или

В зеленото око на океана
мастилено кълбо от мисли сти.
От дъното надигна се и стана,
желание човек да се роди. /Новият човек/

или

На корабите мачтите белеят –
две щипки сол в чорбата на морето.
И сякаш буца ледена в сърцето,
надеждите за път далечен тлеят. /С море любов в сърцето/

Бих могла да цитирам цялата стихосбирка, омесена от различни, почти еkleктични късове поезия – вариращи от пародийната делничност до медитативното самовгъбяване, от баснята до притчата, от лириката до сатирата, споени в единството на търсенето. Неслучайно заглавието тласка към паралел с християнското тълкуване на божествената същност като триединство Отец-Син-Дух.

Структурата на книгата, изградена от три части, насочва към философската парадигма за същността в трите въпроса-заглавия на отделните части: «Кой е човекът», «Къде е човекът» и «Какво е човекът». Трябва ли да се търси по-дълбок смисъл и същностна връзка между заглавията на трите части на стихосбирката и християнската философска доктрина, дава ли книгата отговор на повдигнатите въпроси?

Не, не се опитвайте да анализирате повече, не се опитвайте да отговоряте... Просто – нека поезията поие в душите ви, нека оцвети умовете и очите ви... Защото поезията не дава отговори, тя поставя въпроси...

И още нещо – поезията дава повече от един поглед. Това е моят поглед.

А ето и погледа на автора, синтезиран в две изречения, които сподели в наш разговор: „Аз наистина съм дълбоко религиозен и вярващ християнин и това заглавие съм поставил не да въздигна човека до Бог, а тъкмо обратното - с него аз показвам как Бог, както и със Сина си, се смаява до човека, за да Го направи част от Себе си, избавяйки Го така от грехопадението и разбожествяването му. Това може да напишеш и в предговора, за да стане ясно и на читателя, който също може да приеме твоята теза за въздигането на човека до Бог, която на пръв поглед наистина изглежда, че следва от заглавието, но нали знаеш, че поетите и лудите имат повече от един поглед.“

д-р Габриела Цанева, редактор и издател

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ - КОЙ Е ЧОВЕКЪТ	5
КОЙ Е ЧОВЕКЪТ ?	7
КАПКИ ОТ МЕЧТИ.....	8
СВЕТУЛКА ПРЕЗ ДЕНЯ.....	9
НАДЕЖДА ОТ ЛУННА КЪДЕЛЯ	10
ВЯТЪР РАБОТА	11
ГЕРГЪОВСКА ЛЮЛКА.....	12
БЯЛО ЩАСТИЕ.....	13
ДА БЪДЕ ДЕН.....	14
РОСА ОТ СВЕЖО УТРО	15
ЗВЪН КОКИЧЕН ПРОСИЯЛ	16
ПРОЛЕТ	17
ЩАСТИЕ КАТО ТЪГА	18
НАДЕЖДНО.....	19
СКУЛПТУРА.....	20
ПРЕД ВЕЧНОСТТА С ПОКЛОН БЕЗСПОРЕН.....	21
ПТИЧКАТА ЗВЕЗДА.....	22
СЪЛЗИ ВЪРХУ МЕЧТИ.....	23
ОТ ЦЪФНАЛОТО ГРОЗДЕ СВОБОДА.....	24
С ВЪЗДИШКА ОТ МОРЕ В СЪРЦЕТО.....	25
КАПЧИЦА ГЕРГЪОВСКО АГНЕ.....	26
НА БАЙРАКА СВРАКА.....	27
НАКАЗАНАТА ПРОЛЕТНА НАДЕЖДА	29
СКЪПОЦЕНЕН ДОМ ОТКЛЮЧЕН	30

ВТОРА ЧАСТ - КЪДЕ Е ЧОВЕКЪТ?.....	31
КЪДЕ Е ЧОВЕКЪТ?	33
ТИШИНА СЛЕД МАМА	34
ВЕЧНАТА МАЙКА, НАШАТА	35
УДАВНИК В КЛЕТКА.....	36
ВЪЗКРЕСЯВАНЕ.....	37
НОТАТА ДА ДИШАШ	38
ОТ ЗВУК НАМЕРЕНАТА ТИШИНА	39
ЗА СВЕТЛИНАТА НА ДУШАТА.....	40
ЛОЗА НА РАДОСТТА.....	41
БЕЗ МАМА	42
ЗВЪН ОТ СЪЛЗИ НА ДЕТЕ	43
РАЗПЯТИЕ	44
НА НЕЗЕМНАТА ВЕЧНОСТ ОБРЕЧЕНИ	45
ХРИСТОС БОТЕВ -	46
ИМЕТО НА САМОЖЕРТВАТА	46
ЧЕРЕШОВА ЗАДУШНИЦА -.....	47
ЖИВОТ И СЛЕД СВЕТА.....	47
МЪДРОСТТА НА СВОБОДАТА В САМОТА	48
БЛАГОПРИЛИЧИЕТО НА МЪДРОСТТА	49
РАЛИЦИ НА ЛЮБОВТА.....	50
ТРЕТА ЧАСТ - КАКВО Е ЧОВЕКЪТ?.....	51
КАКВО Е ЧОВЕКЪТ ?	53
ДИВА ЛЮБОВ	54
МОРЕ ОТ ЛЮБОВ.....	55
С ОЧИТЕ НА ПЛАЧА.....	56

ДОКОСВАНЕ.....	57
ЛЮБОВ БЕЗКОНЕЧНА	58
НОВАТА ЗЕМЯ.....	59
НАДЕЖДА, ВЯРА И ЛЮБОВ - ПОКЛОН	60
СЛЪНЦЕТО НА ВЯРАТА.....	61
СЛЪНЧЕВИ ЗАЙЧЕТА	62
С МОРЕ ЛЮБОВ В СЪРЦЕТО	63
ДА ОТГЛЕДАШ СВЕТОСТТА.....	64
НОВИЯТ ЧОВЕК	65
СЛЕДНОЩНО ЩАСТИЕ	66
ЧАКАЩАТА ЖУЛИЕТА	67
СЛЯПА ЛЮБОВ	68
ТВОРЧЕСКА БИОГРАФИЯ.....	69
БОЖЕСТВЕНОТО В СЪЩНОСТТА НА ПОЕТА.....	71

Тодор Битчев

СВЕТАТА ТРОИЦА ЧОВЕК

Българска, първо издание

Редактор: д-р Габриела Цанева

Рецензент: д-р Никола Бенин

ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell-e-lit

www.gabriell-e-lit.com

e-mail: gabriell-e-lit@mail.bg

Формат 32/84/108

Обем 76 стр.

Дизайн и предпечат

gabriell-e-lit

Печат

zape4at.com
graphic design